పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టే

రెండవ గల్ఫ్ యుద్ధంలో నా అనుభవాలు

అది 2003 ఫిబ్రవరి నెల.

2001 సెప్టెంబర్ 11 న అమెరికాలో కూలిపోయిన "ట్విన్ టవర్స్" దాడిలో సద్దాం హుస్సేన్ హస్తం వుందని భావించిన అప్పటి అమెరికా అధ్యక్షుడు జార్జిబుష్, ఇరాక్‌పై యుద్ధాన్ని ప్రకటించాడు.

ఇరాక్ సైనాధ్యక్షుడైన సద్దాం హుస్సేన్ ఆగడాలను, దుశ్చర్యలను ఇక ఉపేక్షించేది లేదని, సద్దాంను ప్రాణాలతో పట్టుకోవడం, ఇరాక్ ప్రజలకు, నియంత అయిన సద్దాం పాలన నుండి విముక్తి కలిగించడం ఈ యుద్ధం యొక్క లక్ష్యమని జార్జిబుష్ ప్రకటించాడు.

ఉగ్రవాదాన్ని తుడిచి వెయ్యడానికి, దానికి కారకులైన వారిని నిర్మూలించడానికి మద్దతునివ్వవలసిందిగా జార్జిబుష్‌గారు ప్రపంచ దేశాలకు పిలుపును ఇచ్చారు.

బ్రిటిష్ ప్రైమ్ మినిష్టరు "టోనీ బ్లెయిర్" తన బలగాలను కూడా పంపించి అమెరికాకు మద్దతుగా నిలిచారు.

2003 ఫిబ్రవరి 18వ తేదీన బ్రిటిష్ సైన్యాన్ని తనతో కలుపుకున్న అమెరికా "కువైటును" కేంద్రంగా చేసుకుని ఇరాక్‌పై దాడి చేయడానికి సరిహద్దుల్లో సైన్యాన్ని మోహరించింది. బ్రిటిష్, ఆస్ట్రేలియా, పోలండ్‌లతో కలుపుకుని మొత్తం 36 దేశాల మద్దతు అమెరికాకు లభించింది.

2003 జనవరిలో ఒక సర్వే నిర్వహించగా 64 పర్సెంట్ అమెరికన్ పౌరులు ఇరాక్ అధ్యక్షుడైన "సద్దాం" పై చర్య తీసుకోవడానికి తమ మద్దతు తెలుపుతూ ఓటు వేసారు.

అయితే మరొకవైపు ఇటలీకి ముఖ్యపట్టణమైన రోమ్‌లో ఇరాక్ యుద్ధానికి వ్యతిరేకతను తెలుపుతూ మూడు మిలియన్ల ప్రజలు ర్యాలీని నిర్వహించారు. యుద్ధాన్ని వ్యతిరేకించిన అతి పెద్ద ర్యాలీగా అది "గిన్నిస్ బుక్" రికార్డులోకి ఎక్కింది. అయినా కూడా తన పట్టుదల వీడని అమెరికా, దాని మద్దతు దేశాలు సద్దాంను నిర్మూలించడమే తమ ధ్యేయంగా భావించి యుద్ధానికి ముందుకు సాగాయి. కువైటు, ఇరాక్ సరిహద్దుల్లో నిలిచిన అమెరికా సైన్యం మొదట "బాగ్దాదు" చేరింది. మరుసటి రోజున కాస్త ముందుకు చొచ్చుకెళ్ళిన అమెరికా సైన్యం కువైటుకు ఉత్తరంగా, సరిహద్దులకు సమీపంగా వున్న ఇరాక్‌లోని "బాస్రా" అనే పట్టణాన్ని లోబరుచుకుని అక్కడ తిష్టవేసింది.

అక్కడ నుండి ఇరాక్ లోపలికి చొచ్చుకుని వెళ్ళడానికి, ఇరాక్ ముఖ్యపట్టణమైన "బాగ్దాదును" వశం చేసుకోవడానికి తరువాత "సద్దాం"ను ప్రాణాలతో పట్టుకోవడానికి వారు ప్రణాళికను వేసుకున్నారు.

ఇరాక్‌పై యుద్ధం చేసేది అమెరికా, అయినా కూడా ముఖ్యంగా ముంచుకొచ్చే ముప్పు "కువైటు దేశానికే" అని కువైటు ప్రజలకు బాగా తెలుసు. అతి చిన్న దేశమైన కువైటుకు సైన్యంకానీ.. అణ్వాయుధాలు కానీ లేవు. ఇరాక్ గట్టిగా ప్రతిఘటిస్తే మొదట సమూలంగా నాశనమైపోయేది కువైటు దేశమే. కాబట్టి యుద్ధం అనేమాట వినగానే కువైటు ప్రజలూ, ఆ ప్రజల కంటే ఎక్కువగా వున్న, పరదేశాల నుండి వచ్చిన పనివారందరు కూడా భయంతో వణికిపోయారు.

అప్పటికే 1990లో జరిగిన యుద్ధంలో "సదాం హుస్సేన్" సృష్టించిన మారణహోమానికి, దేశం సమూలంగా తుడిచిపెట్టుకుని పోయింది. తిరిగి అమెరికా సాయంతో సద్దాంను పారద్రోలిన కువైటు ఇప్పుడిప్పుడే పట్టణాన్ని పునర్నించుకుంటోంది.

1990లో ఇరాక్ యుద్ధం చేసిన గాయాల్ని ఇంకా మరువక ముందే మరొక యుద్ధం అనగానే భయంతో దేశం విడిచిపోవడానికీ, ఇతర దేశాల్లో కొద్దిరోజులు తలదాచుకోవడానికి తమ బ్యాగులు సర్దుకున్నారు కువైటు ప్రజలు.

కానీ.. ప్రపంచంలోనే బలమైన అమెరికా దేశం, ఇతర దేశాల మద్దతుతో ఇరాక్‌ను సులభంగా జయిస్తుందని, కువైటుకు వచ్చిన ప్రమాదం ఏమీలేదని కొందరు అన్నారు.

మరికొందరు "అబ్బే 'సద్దాంను' నమ్మలేము. ఆయన వెనుక ఎంత శక్తి వుందో? ఎన్ని అణుబాంబులు వున్నాయో? ఎవరికి తెలుసు? 'సద్దాం' తెలివి ముందు ఎంతటివారైనా తల వంచాల్సిందే జరిగే యుద్ధం చాలా పెద్దదే, కాబట్టి కువైటు దేశాన్ని వదిలి వెళ్ళిపోవడం సరియైన పని" అని తలచారు.

కువైటు ప్రభుత్వం, దేశంలోని కంపెనీలు అన్నీకూడా. యుద్ధం అనివార్యమని, యుద్ధానికి భయపడి వణికిపోయేవారందరూ కువైటును వదిలి తమ దేశాలకు వెళ్ళిపోవచ్చని పనివారికి ప్రకటించాయి

ఒక్కసారి యుద్ధం మొదలైతే తరువాత ఫ్లయిట్లు అన్నీ కాన్సిల్ అయిపోతాయి బయటికి వెళ్ళడానికి కువైటుకు రావడానికి ఏ మార్గమూ వుండదు. కాబట్టి యుద్ధం మొదలవక ముందే వెళ్ళిపోవచ్చని. పరిస్థితులు చక్కబడ్డాక తిరిగి యధావిధిగా డ్యూటీల్లో జాయిన్ కావచ్చని వారు తెలియజేసారు.

యుద్ధం అంటే భయపడిన పనివారందరూ వెంటనే తమ ఫ్లయిట్ టిక్కెట్లు బుక్ చేసుకుని బ్యాగ్స్ సర్దుకుని, యుద్ధం మొదలవకముందే తమ దేశాలకు వెళ్ళిపోయారు.

యుద్ధాన్ని ధైర్యంగా ఎదుర్కోవాలి, అమెరికాదే విజయం, కువైటుకు ఏమీ ప్రమాదం లేదు అనుకున్న వారు, క్రొత్తగా వచ్చి పనుల్లో చేరినవారు, ఫ్లయిట్ టిక్కెట్లు కొనుక్కోవడానికి డబ్బులేనివారు, యుద్ధంలో కూడా పనిచేసి డబ్బు సంపాదించాలి అని నిశ్చయించుకున్నవారు, మొండిగా ధైర్యంగా కువైటులో వుండిపోయి యుద్ధంలో కూడా తమ విధులను నిర్వర్తించారు. మూణ్ణెల్ల ముందుగా నేను కూడా క్రొత్తగా అంటే, 2002 నవంబర్‌లో మా "మారియట్" హోటల్‌లో జాయిన్ అయి వుండటం వలన ఏదో తెలియని ధైర్యంతో, నాకు ఏమీకాదు అనే నమ్మకంతో కువైటులోనే వుండిపోయాను.

మా హోటల్ యాజమాన్యం కూడా ఇలాగే భయపడేవారిని వెళ్ళిపొమ్మని యుద్ధం ముగిసి అంతా సక్రమంగా వుంటే తిరిగి రావచ్చని నోటిఫికేషను జారీ చేసింది. సగం మందికి పైగా వర్కర్స్ "బ్రతుకు జీవుడా" అనుకుంటూ ఎమర్జన్సీ సెలవలకు వెళ్ళినట్లుగా ఫారాలు ఫిల్ చేసి, ఫ్లయిట్ ఎక్కి తమ దేశాలకు వెళ్ళిపోయారు. ఇక మిగిలిన వర్కర్స్ కొద్దిమంది మాత్రమే. కానీ.. ఆ యుద్ధ సమయంలో మా హోటల్ మాత్రం ఒక్క రూము కూడా ఖాళీ లేకుండా ఫుల్‌గా గెస్టులతో నిండిపోయింది.

జర్నలిస్టులు, న్యూస్ రిపోర్టర్లు, ఫోటోగ్రాఫర్స్, వీడియో గ్రాఫర్స్, న్యూస్ రీడర్స్, అమెరికా సైనికులు లాంటి వారేకాక అమెరికా ఆర్మీ ఆఫీసర్స్ లాంటి వారితో మా హోటల్ చోటు లేకుండా క్రిక్కిరిసిపోయింది.

యుద్ధం మొదలవక ముందే మా యాజమాన్యం, యుద్ధం గురించిన అవగాహన కలగడానికి, క్లిష్ట పరిస్థితుల్లో, అత్యవసరంగా ఎలా తప్పించుకోవాలో సాటి వారికి ఎలా సహాయపడాలో వివరిస్తూ ట్రైనింగ్ సెషన్స్ మాకందరికీ వంతులవారీగా నిర్వహించారు.

ఎమర్జన్సీ సమయంలో వెళ్ళాల్సిన మీటింగ్ ప్లేసులు ఏర్పాటు చేసి ఎలా వెళ్ళాలో ఏదారి ఉపయోగించాలో తెలియజేసి ప్రాక్టీస్ చేయించారు.

అంతేకాదు బేస్‌మెంట్లలో ఒక నెలకు సరిపడా ఆహార పదార్థాలు, త్రాగునీరు రెండు వందల మందికి సరిపోయేట్లుగా అంచనా వేసి, అక్కడ నిలవ వుంచారు. స్టాఫ్ కోసమే కాకుండా గెస్ట్‌ల కోసం కూడా తాత్కాలిక షెల్టర్లు ఏర్పాటు చేసి ఆహారం, నీరు ఒక నెలకు సరిపడా అక్కడ నిలవ చేసారు.

ఇరాక్ కనుక అణ్వాయుధాలు, మిస్సైళ్ళు ఉపయోగించి హోటల్ పై భాగాన్ని నాశనం చేస్తే మేమంతా తలదాచుకోవాల్సిన అనువైన చోటు ఈ బేస్‌మెంటే! బిల్డింగ్ మొత్తం పడిపోయినా బేస్‌మెంట్లు మాత్రం మనుషులకు రక్షణనిస్తాయని. యుద్ధం జరిగే ఎమర్జన్సీ సమయంలో కొద్దిరోజులు అక్కడ వుండి ప్రాణాల్ని కొంతవరకు కాపాడుకోవచ్చని మేం భావించాం.

ఇరాక్ నుండి కువైటు వైపు ఆకాశంలో దూసుకుని వచ్చే మిస్సైల్స్ దాడిని తప్పించుకుని పరిగెత్తి ప్రాణాలు దక్కించుకోవడానికి మా స్థావరాన్ని మేము కట్టుదిట్టంగా, అన్ని భద్రతలతో జాగ్రత్తగా ఏర్పరచుకున్నాము.

1980లో ఇరాన్‌తో జరిగిన యుద్ధంలో సద్దాం హుస్సేన్ న్యూక్లియర్ వెపన్స్ ఉపయోగించాడు. ఇప్పుడు కూడా సద్దాం న్యూక్లియర్ వెపన్స్‌తో దాడి చేస్తాడేమోనని భయపడి మా హోటల్ యాజమాన్యం మాకు గాస్ మాస్క్‌లు కొనిచ్చి మమ్మల్ని సేఫ్‌గా ఉండమని హెచ్చరించింది.

మొదటి రోజు కువైటు సరిహద్దుల్లో అమెరికా సైన్యం మోహరించింది. యుద్ధం మొదలైంది. అమెరికా దాడులకు ప్రతిగా ఇరాక్ ప్రయోగించే మిస్సైల్స్ కువైటు పట్టణం వైపు గాల్లో దూసుకుని వస్తున్నాయి. అమెరికా రాడార్లు అవి వచ్చే దిశను కనుగొని వెంటనే ఎదుర్కొని గాల్లోనే మధ్యలో వాటిని నిర్వీర్యం చేస్తున్నాయి.

మిస్సైల్స్ వచ్చే సమయంలో పట్టణంలోనూ వీధుల్లోనూ కంపెనీలలోనూ సైరన్లు అన్నీ అలర్ట్ అయిపోయి వెంటనే 'బొయ్'మనే శబ్దంతో ప్రజల్ని అప్రమత్తం చేస్తున్నాయి. వెంటనే పరిగెత్తి వెళ్ళి సురక్షిత ప్రాంతంలో తలదాచుకోండి. బయట వుండకండి అనే సంకేతాలు అవి అందిస్తున్నాయి. అలాగే వీధుల్లో పోలీస్ పెట్రోలింగ్ జీపులు మైకుల్లో బిగ్గరగా ప్రజల్ని జాగ్రత్తపడమని అరుస్తూ హెచ్చరిస్తున్నాయి. ఆ సమయంలో మాములుగా మా పనికి కేటాయించిన సమయాల్లో మా విధులను మేము యధావిధిగా నిర్వర్తిస్తూ అప్రమత్తంగా వున్నాం.

ఒక్కసారిగా చెవులు బ్రద్దలయ్యేటట్లు పెద్ద శబ్దంతో సైరన్లు అన్నీ మ్రోగడంతో అందరం ఉలిక్కిపడ్డాము. ఒక్క క్షణం ఏం చెయ్యాలో అర్ధంకాక నిశ్చేష్టులమై ఉన్నచోటే అలాగే నిలబడిపోయాం.

వెంటనే మైకులో రెస్క్యూ టీమ్ మెంబరు "చేస్తున్న పని ఆపి మెట్లదారిగుండా పరిగెత్తి క్రింద బేస్‌మెంట్లోకి వెళ్ళండి తొందరగా వెళ్ళండి" అంటూ హెచ్చరికలు చెపుతున్నారు. ఆ మాటలు చెవిన పడగానే తేరుకుని ఆ శబ్దాలతో చలనం మరిచిన నా శరీరాన్ని, వణికే కాళ్ళను, భయపడి స్పీడుగా కొట్టుకునే గుండెను స్వాధీనంలోకి తెచ్చుకుని ఒక్కసారిగా మెట్లదారిగుండా క్రిందకు పరిగెత్తాను. అపుడు నేను ఆరో ఫ్లోర్‌లో పనిచేస్తున్నాను. ఎవరు ఎక్కడ వున్నారో, ఏమయ్యారో, వస్తున్నారో, రాలేదో పడిపోయారో తెలియని పరిస్థితి ఏదీ

అర్థంకాని అయోమయం. పరిగెత్తి ప్రాణాలు కాపాడుకోవాలి. ముంచుకొచ్చే ముప్పునుండి తప్పించుకోవాలి అనే తాపత్రయం మాత్రమే మాలో వుంది.

అడుగులు తడబడుతున్నాయి. శరీరం వణుకుతోంది. మస్తిష్కం మొద్దుబారిపోయింది. గుండె వేగం పెరిగిపోయింది. చెమటలు వళ్ళంతా పట్టి బిందువులుగా నేలరాలుతున్నాయి. వెంటనే కదిలి దగ్గరలో వున్న "ఎగ్జిట్" డోర్ వద్దకు వెళ్ళి ఆ మెట్లదారిలో నుండి కిందికి బేస్‌మెంటుకు చేరాలని పరిగెత్తాను.

ఆ దారంతా, పరిగెత్తి కిందకి వచ్చేవారితోనూ, వారి ఏడుపులతో భయంతో కూడిన అరుపులతో నిండిపోయి వుంది. వారి ఏడుపులు అరుపులు నా గుండె దడను ఇంకా రెట్టింపు చేసాయి.

కాళ్ళు వణికిపోతున్నాయి. శరీరం తూలిపోతోంది. ఆ మెట్లు దిగడం కష్టమైపోతోంది. శక్తి అంతా నిర్వీర్యమై పోయి శరీరం గాలిలో తేలుతున్నట్లు వుంది. సైరన్లు ఇంకా చెవులు చిల్లులు పడేటట్లు నిర్విరామంగా మ్రోగుతూనే వున్నాయి. ప్రమాదం మిస్సైల్ రూపంలో తరుముకుని వస్తోంది. ఏ క్షణంలో ఆ మిస్సైల్ వచ్చి మా హోటల్‌లోని ఢీ కొడుతుందో, మమ్మల్ని అందరినీ బూడిద కుప్పలా మారుస్తుందో తెలియదు. ఆలోచన చేయడమే కష్టంగా వుంది.

ఏ ఫ్లోర్ వరకు దిగానో అర్థం కావడం లేదు. ఇంకా ఎన్ని అంతస్తులు దాటాలో, ఎన్నిమెట్లు క్రిందకి దిగాలో తెలియడంలేదు. కళ్ళు కూడా మసకగా మారిపోతున్నాయి, కాళ్ళు తేలిపోతున్నాయి. ఇక అడుగు తీసి అడుగు క్రిందకి వెయ్యలేను అనిపిస్తోంది. అక్కడే కూలబడి పోయి ఊపిరి పీల్చుకోవాలనిపిస్తోంది.

ఎవరైనా వచ్చి అలా చేతుల్తో పట్టుకుని క్షణంలో కళ్ళు తెరిచి చూసేలోగా క్రింద్ బేస్‌మెంట్లో దింపితే బాగుండు అనిపిస్తోంది. మెట్లదారిలో అరుపులు, ఏడుపులు తగ్గిపోయాయి. అందరూ నాకంటే ముందుగా వెళ్ళిపోయినట్లున్నారు. మరి నేను ఒక్కదాన్నే ఇంకా ఇక్కడ మిగిలిపోయానేమో? మిస్సైల్ వచ్చేస్తే అన్యాయంగా నా ప్రాణాలు గాల్లో కలిసిపోతాయి. ఎలాగో కాళ్ళను శరీరాన్ని కదిలించి, వణికే గుండెను స్వాధీనం లోకి తెచ్చుకుని ఇంకొన్ని మెట్లు దిగితే సేఫ్ ప్లేస్‌లోకి వెళ్ళిపోతాను. కానీ ఎలా? కళ్ళు బైర్లు కమ్ముతున్నాయి. అడుగులు తడబడుతున్నాయి. ఉహూ.. ఇక నావల్ల కాదు. కన్నీళ్ళు చెంపలపై ధారలుగా కారిపోతూ స్వేదంతో కలిసి కిందకి జారుతున్నాయి. శరీరం పట్టు తప్పిపోయింది. అదిగో మిస్సైల్ దగ్గరికి వచ్చేసినట్లుంది. ఎలా? అంతా అయిపోయిందా? ఒక్క క్షణం సమస్తం స్థంభించిపోయినట్లు అనిపించింది. అపుడే ఎవరో వచ్చి చేతుల్తో పట్టుకున్నారు. కళ్ళు తెరిచి చూసేటప్పటికి బేస్‌మెంట్‌లోని కుర్చీలో కూర్చుని వున్నాను.

ఎవరో నా మొహాన కాసిని నీళ్ళు చిలకరించి బాటిల్‌లోని నీళ్ళను నా నోట్లోకి వంపుతూ "త్రాగు... కాసిన్ని నీళ్ళు త్రాగు. తేరుకుంటావు" అంటూ నా భుజంపై కొట్టి నన్ను నిద్రలేపుతున్నారు. బలవంతంగా నిద్రలోంచి మెలుకువలోనికి వచ్చినట్లుంది నా పరిస్థితి. ఓహ్.. ఇంకా బ్రతికే వున్నానా? నిజమా? కళ్ళు విప్పి తేరిపారచూసాను.

అక్కడ బేస్‌మెంట్లో పనుల్లోంచి పరుగెత్తి వచ్చి కూడుకున్న వారి అరుపులతో, ఏడుపులతో, మాటలతో గోలగోలగా వుంది పరిస్థితి. కొంతమంది భయంతో వెక్కివెక్కి ఏడుస్తున్నారు. మరికొందరు చలనం మరచి నిశ్చేష్టులై బిత్తరచూపులు చూస్తున్నారు.

వారినందరినీ చూసాక నేను బేస్‌మెంటులోని మా షెల్టరులో క్షేమంగా వున్నానని నాకు అర్థమైంది.

ఫైనాన్స్ డిపార్టుమెంటు సూపర్ వైజరు అయిన 'కమల్' నా ఎదురుగా నిలబడి నీళ్ళు త్రాగమని చెపుతూ నా వైపే ఆదుర్దాగా చూస్తున్నాడు. అతడే నన్ను రక్షించాడని, అక్కడికి చేర్చాడని నాకు తరువాత తెలిసింది.

"ఆర్యూ ఓకె నౌ? " అని అడుగుతున్నాడు కమల్ నన్ను.

ఓ.కె అన్నట్లు తలవూపాను నేను. నీళ్ళ బాటిల్ నాచేతికి అందించి "టేక్కేర్" అంటూ ఇంకా క్రిందకి చేరని వారికోసం వారిని కాపాడటం కోసం పరిగెత్తుకుంటూ మెట్లదారిగుండా పైన ఫ్లోర్‌లోకి వెళ్ళిపోయాడు.

రెస్క్యూ టీమ్‌గా ఏర్పడిన కొంతమంది మెంబర్స్ బేస్‌మెంటులో కూడా అక్కడికి వచ్చిన వారి పేర్లను లిస్ట్‌లో రాసుకుంటూ భయపడేవారికి ధైర్యం చెపుతూ ఇంకా అక్కడికి రానివారికోసం వెతుకుతూ బిజీగా వున్నారు.

ఇంతలో "జేన్" అనే ఒక ఫిలిప్పిన్ అమ్మాయిని భుజాన వేసుకుని రొప్పుతు మెట్లదారిగుండా క్రిందకి వచ్చాడు కమల్. "ఏమయింది జేన్‌కి? " అంటూ అందరు గుమికూడి ఆదుర్దాగా ప్రశ్నించారు. ఆ అమ్మాయి తలకు దెబ్బతగిలినట్లుంది. ధారలుగా రక్తం కారుతోంది.

"రెండో అంతస్తులోని మెట్ల దగ్గర పడిపోయివుంది. తలకు దెబ్బతగిలి స్పృహ కోల్పోయినట్లుంది. సమయానికి వెళ్ళి చూసి, క్రింది మోసుకుని వచ్చాను" చెపుతున్నాడు కమల్, ఫస్ట్ ఎయిడ్ బాక్స్ కోసం ప్రక్కనే వున్న టేబుల్ అరలో వెతుకుతూ.

అందరూ అతన్ని అభినందిస్తున్నట్లుగా భుజంపై తట్టి మంచిపని చేసావు అని మెచ్చుకున్నారు.

ఫస్ట్ ఎయిడ్ బాక్స్ తెచ్చిన టీమ్ ఆ అమ్మాయి తలకు మందురాసి కట్టుకట్టారు.

ఎవరో వచ్చి జ్యూస్‌ను తాగించారు. కాసేపటికి 'జేన్'తేరుకుంది. కృతజ్ఞత నింపుకున్న కళ్ళతో కమల్ వైపు చూసి "థాంక్యూ కమల్" అంది బదులుగా. అతడు ఒక నవ్వు నవ్వి నడుచుకుంటూ నా దగ్గరికి వచ్చాడు.

"హౌ ఆర్యూ?" అని అడిగాడు.

బాగున్నాను అన్నాను.

"అయితే ఇంకా ఇక్కడే కూర్చుని వున్నావే? లేచి పనిలోకి వెళ్ళచ్చుకదా? " అన్నాడు టీజింగ్‌గా. నాకు కాస్త కోపం వచ్చి లేచి నా పనిలోకి వెళ్ళిపోయాను. ఈలోపల టీవీలో న్యూస్ వచ్చింది. యుద్ధ విశేషాలను తెలియజేసింది. "ఇరాక్ ప్రయోగించిన మిస్సైల్స్‌ను అన్నింటినీ అమెరికా తెలివిగా తిప్పి కొట్టి నిర్వీర్యం చేసిందని. ప్రస్తుతం కువైటు పట్టణానికి వచ్చిన ప్రమాదం ఏమీలేద"ని ఆ వార్తలు తెలియచేసాయి.

అందరూ హమ్మయ్య అని ఊపిరి పీల్చుకున్నారు. "శక్తికల దేశమైన అమెరికా మనకు అండగా వుండగా మనకు వచ్చిన ప్రమాదం ఏమీలేదు. భయపడకండి" అంటూ రెస్క్యూ టీమ్ మెంబర్స్ అందరికీ ధైర్యం చెప్పారు.

కాస్త ధైర్యం తెచ్చుకున్న వారందరూ అక్కడినుండి లేచి కొందరు లంచ్ చేయడానికి కెఫెటేరియాకు, మరికొందరు పనిచేయడానికి పైన అంతస్తులలోనికి వెళ్ళిపోయారు.

దాదాపు ఒంటిగంట కావస్తుండగా నేనుకూడా చేస్తున్న పనిని ఆపి లంచ్ కోసం కెఫిటేరియాకు వెళ్ళాను. జరిగిన సంఘటనలతో మనసు భయాందోళనలకు గురికాగా ఆకలి లేకపోయినా అన్యమనస్కంగా ఆలోచిస్తూ ఏదో కాస్త తింటున్నాను.

ఇంతలో ట్రేలోని అన్నంతోపాటు వచ్చి నా ఎదురుగా ఖాళీగా వున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు కమల్. అతను రావడం చొరవగా వచ్చి నా దగ్గర కూర్చోవడం నాకెందుకో అనీజీగా అనిపించింది.

"మధ్యాహ్నం నువు బాగా భయపడ్డావా?" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"లేదు" అన్నాను తడబడుతూ (నిజం చెప్పడానికి సిగ్గేసింది)

ఒక్కసారిగా నవ్వుతూ "అబద్ధం చెబితే అతికినట్లుండాలి. ఓకే"

"ఒకటో అంతస్తులోని మెట్లమీద కూర్చుని కళ్ళుమూసుకుని వణికిపోతుంటే నిన్ను క్రిందకి తీసుకొచ్చాను తెలుసా?" అన్నాడు.

"థాంక్యూ సోమచ్" అన్నాను మనస్ఫూర్తిగా.

"నువు వెజిటేరియన్‌వా? నీ ప్లేట్‌లో దాల్, సలాడ్ తప్ప, చికెన్, మటన్ కనిపించడంలేదే?" అన్నాడు.

"అవును వెజిటేరియన్‌నే" అన్నాను. అతని ప్లేట్‌లోని మటన్‌ని ఓరకంటితో గమనిస్తూ.

"మీ ఇండియాలోని హిందూస్ చాలామంది నాన్ వెజ్ తినరు. అదేంటో? నాన్‌వెజ్ చాలా రుచిగా వుంటుంది తెలుసా?" అన్నాడు ఆనందంగా ప్లేట్‌లోని మటన్ ను తింటూ.

"అయితే మీరు ఇండియన్ కాదా? ఎక్కడివారు? " అని ప్రశ్నించాను నేను.

"ఐ యామ్ ఫ్రమ్ పాకిస్తాన్" అన్నాడు గొప్పగా ఎంతో గర్వంగా.

అతను చెప్పిన జవాబు వినగానే నాకెందుకో అసహనంగా అనిపించి వెంటనే అక్కడినుండి వెళ్ళిపోవాలి అనిపించింది. కానీ సభ్యత కాదని బలవంతంగా అక్కడే కూర్చున్నాను. "మన ఇరుదేశాలమధ్య శత్రుత్వం వున్నా కూడా. ఇకనుండి మనం ఫ్రెండ్స్. ఓ.కె" అంటూ నవ్వుతూ షేక్ హాండ్ కోసం తన కుడిచేతిని అందించాడు. చేతిలోని స్పూనును ప్లేట్‌లో వదిలేసి ఇష్టం లేకపోయినా(మనసులో మాత్రం ఇతనితో ఇక మాట్లాడకూడదు అనుకుంటూ) బలవంతంగా చేతిని అతనికి అందించాను.

తినడం పూర్తికాగానే ట్రే చేతిలో పట్టుకుని "ఎక్స్‌క్యూజ్‌మీ ఇక నేను వెళ్తాను" అంటూ కుర్చీలోనుండి పైకి లేచాను.

"సరే కానీ.. ఈసారి సైరన్లు మ్రోగితే జాగ్రత్తగా ధైర్యంగా మెట్లు దిగ్రిందికి రా, వణికిపోతూ అక్కడే కూర్చున్నావనుకో. నిన్ను వెదకడానికి క్రిందికి తీసుకురావడానికి ప్రతిసారీ కుదరదు" అన్నాడు కాస్త హేళనగా. అతడి మాటల్లోని హేళనకు నాకు కాస్త కోపం వచ్చింది. జవాబు చెప్పకుండా అక్కడినుండి వెళ్ళిపోయాను. మరలా ఎపుడూ అతనితో మాట్లాడకూడదని నిశ్చయించుకున్నాను నేను. ఎందుకో అతడి మాటలు, ప్రవర్తన, చాలా ఇబ్బంది కరంగా వున్నాయి.

దాదాపు నాలుగు గంటల సమయంలో మరలా మిన్ను విరిగి మీదపడినట్లు "బొయ్" మంటూ మా హోటల్లోని, వీధుల్లోని సైరన్లు అన్నీ ఆన్ అయి అపాయాన్ని సూచిస్తూ ప్రమాద ఘంటికల్లా బిగ్గరగా మ్రోగాయి. ఆ శబ్దాలతో చెవులే కాదు. దిక్కులన్నీ పిక్కటిల్లి పోతున్నాయి. హార్ట్ పేషెంట్లయితే క్షణంలో గుండె ఆగి చనిపోతారేమో?

ఆ సైరన్ల మ్రోతలు చెవినబడగానే మళ్ళీ అదే పరిస్థితి. గుండెవేగం పెరిగిపోయింది. ప్రాణాలు అరచేతుల్లో పట్టుకుని ఆరో ఫ్లోర్ నుండి మెట్లదారిగుండా క్రిందకి పరుగే పరుగు. (ఎమర్జన్సీ సమయాల్లో లిఫ్టను ఉపయోగించకూడదు)

ముప్పు ముంచుకొస్తోంది. ప్రమాదం తరుముకుని వస్తోంది. క్షణాలో? నిముషాలో తెలియదు. కనురెప్ప మూసి తెరిచేటంతలో సమస్తాన్ని సమూలంగా తుడిచి పెట్టేస్తుంది. శవమైనా దొరుకుతుందో లేదో చెప్పడం కష్టం.

పరుగే .. పరుగు. ఒకటే పరుగు. ఆ మెట్లమీద అడుగు తడబడిందా? పొరపాటుగా ప్రక్కన పడిందా? అంతే సంగతులు. కాళ్ళూ చేతులే కాక నడుముకూడా విరిగిపోవడం, అక్కడినుండి దొర్లుకుంటూ బేస్‌మెంట్‌లోకి చేరుకోవడం ఖాయం.

కానీ కమల్ మాటలు, నవ్వు, హేళన గుర్తొచ్చి, భయాన్ని, ఆందోళనను కాస్త అణచుకుని ఎలాగో పరిగెత్తుకుంటూ ఆయాసంతో వగరుస్తూ చెమటలు కార్చుకుంటూ సెల్లార్ లోకి వచ్చిపడ్డాను. అక్కడే ఖాళీగా వున్న ఒక కుర్చీలో కూర్చుని చుట్టూ పరికించి చూసాను. వద్దు అనుకుంటూనే నా కనులు కమల్ కోసం చుట్టూ వెతుకుతున్నాయి. నా భయం చూసి మళ్ళీ నవ్వుతాడేమో అని కంగారు పడుతున్నాను. అయినా ఇలాంటి విపత్కర పరిస్థితిలో యుద్ధ సైరన్లు మ్రోగుతుంటే మనుషులు భయపడక, ఎలా ధైర్యంగా వుండగలరు ఇదేమైనా చిన్న విషయమా?

ఇంకా పైన అంతస్తుల్లోని కొందరు పరిగెత్తుకుంటూ క్రిందకి వచ్చి చేరుతున్నారు. వాలంటీర్లు అందరూ వారి పేర్లను లిస్ట్‌లో వెతుకుతూ రాసుకుంటున్నారు. ఏడ్చేవారిని భయంతో ఒణికిపోయేవారినందరినీ ధైర్యం తెచ్చుకోమని కామ్‌గా కూర్చోమని, నీళ్ళు త్రాగమని చెపుతూ వాలంటీర్లు అందరినీ ఓపికగా సముదాయిస్తున్నారు. రానివారికోసం టీమ్ మెంబర్సు వెతుకుతున్నారు.

ఇంతలో అరవై ఏళ్ళ పెద్దాయన పెద్దగా అరుస్తూ గుడ్లు మిటకరిస్తూ ఫిట్స్ వచ్చినట్లుగా విలవిల్లాడిపోతున్నాడు. రెస్క్యూ టీమ్ అంతా ఆయన చుట్టూ గుమికూడారు. మా హోటల్ నర్సు ఆయనకు ప్రథమ చికిత్స చేయడానికి పూనుకుంది. ఆగకుండా మ్రోగే సైరన్ల శబ్దాలకు, అక్కడి వాతావరణానికి, ఆయన పరిస్థితికి భయపడి, బెంబేలు పడిన కొందరు ఒక్కసారిగా ఏడ్వటం ప్రారంభించారు. అమ్మాయిలైతే అధైర్యంతో ఆపకుండా వెక్కిళ్ళు పెట్టి ఏడుస్తున్నారు.

ఓరిదేవుడా! ఏంటీ విషమ పరిస్థితి? బ్రతికుంటే మనదేశంలో బలుసాకు తిని బ్రతకచ్చు. ఈ భయంకరమైన పరిస్థితి వద్దురా బాబూ! అదిరిపోయే గుండెలు ఏ క్షణాన ఆగిపోతాయో తెలియడం లేదు. ఈ కువైటు వద్దు. ఈ డబ్బు వద్దు. వెంటనే ఇండియా వెళ్ళిపోతే బాగుండు. పరిస్థితి ఇంత ఘోరంగా వుంటుందని ముందే తెలిసి వుంటే టిక్కెట్టు బుక్ చేసుకుని ఫ్లయిట్ ఎక్కి ఎంచక్కా ఇంటికి వెళ్ళిపోయేదాన్ని. యుద్ధమంటే ఇంత భయాన్ని, దుఃఖాన్ని కలిగిస్తుందని ముందే తెలియలేదు కదా? మరి ఇపుడు ఎలా? ఇండియా ఎలా వెళ్ళాలి? ఫ్లయిట్స్ అన్నీ రద్దు చేసారుకదా? దేశం దాటి బయటికి వెళ్ళేమార్గం, లోనికి వచ్చే మార్గం అన్నీ మూసుకుని పోయాయి. చావైనా, బ్రతుకైనా ఇక్కడే ఇలాగే తేల్చుకోవాలి. యుద్ధం ముగిసిందాకా బ్రతికి వుంటే ప్రాణాలతో మిగిలి వుంటే అపుడు ఇండియా గురించి ఆలోచించాలి. అంతవరకూ ఇంతే. అందరూ ఏడుస్తుంటే నాక్కూడా ఏడుపు తన్నుకొస్తోంది. గుండెను దడదడలాడించి, శరీరాన్ని వణికించే ఆ సైరన్ల మ్రోత ఇంకా ఆగలేదు. మృత్యువు పొంచి వుందనే సంకేతాన్ని అతి పెద్ద శబ్దంతో అది వెలువరిస్తూనే వుంది.

బాగా ఏడ్చి గుండెల్లోని భారాన్ని దింపుకోవాలి అనిపిస్తోంది. నాకు తెలియకుండానే కన్నీళ్ళు చెంపలపై కాలిపోతున్నాయి. చుట్టూవున్న వాతావరణం అలా వుంది. ఎంత ధైర్యంగా వుందామన్నా శరీరం, హృదయం మాట వినడంలేదు. ఎందుకో. ఆ సమయంలో నా చుట్టూ అందరూ వున్నా కూడా ఒంటరిగా వున్నాను అనిపించింది. దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది.

ఇంతలో టీవీలో వార్తలు వచ్చేసాయి. సంతోషకరమైన విషయాన్ని వెల్లడించాయి. యధావిధిగా ఇరాక్ నుండి వచ్చిన మిస్సైల్‌ను అమెరికా సైన్యం గాల్లోనే గమ్యం చేరకుండానే నిర్మూలించింది. సైరన్ల మోతలు ఆగిపోయాయి. కొంతసేపటికి తేరుకున్న వారందరూ అక్కడ నుండి లేచి తమ పనుల్లోకి వెళ్ళసాగారు. కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ నేను కూడా వాళ్ళతోపాటు బయటికి వచ్చి లిఫ్ట్ కోసం ఎడమవైపు తిరిగాను. లిఫ్ట్‌కు ఎదురుగా వున్న స్థలంలోని టేబుల్ ముందు కూర్చుని సీరియస్‌గా అసోసియేట్ లిస్ట్ తయారు చేస్తున్న కమల్ తలెత్తి చూసి "అయ్యో - చిన్నపిల్లలా ఏడుస్తున్నావా?" అన్నాడు.

వెళ్ళేముందు ఇతని కంటబడ్డాను. ఏడుస్తూ ఇతనికి చిక్కిపోయాను అనుకుంటూ "ఏంటి? ఈ యుద్ధాన్ని సైరన్ల మోతలను, అందరి ఏడుపులను చూస్తుంటే మీకు భయం కలగడం లేదా? " అని ప్రశ్నించాను.

"ఎందుకు భయం? చచ్చిపోవడం మన చేతుల్లో వుందా? అంతా 'అల్లా' దయ" అన్నాడు.'హా

ఆరో ఫ్లోర్‌లోనికి వెళ్ళడానికి లిఫ్ట్ రావడంతో అతనితో మాటలు చాలించి నేను వెళ్ళిపోయాను.

అక్కడ ఆరోఫ్లోర్‌లో కనిపించిన దృశ్యం నన్ను ఆశ్చర్యానికి గురిచేసింది. జర్నలిస్టులు, వీడియోగ్రాఫర్లు, న్యూస్ రిపోర్టర్స్ బాల్కనీలో, ఆరుబయట నిలబడి, టెర్రస్ పైకి చేరి న్యూస్‌ను షూట్ చేస్తున్నారు. హడావిడిగా కెమేరాలు చేతబట్టుకుని తిరుగుతూ వున్నారు - "సైరన్లు మ్రోగినపుడు మీరు బేస్‌మెంటులోకి వెళ్ళలేదా? మీకు భయంలేదా? ప్రమాదం పరిగెత్తి వస్తుంటే మీ ప్రాణాల్ని రక్షించుకోవాలని లేదా? " అని ప్రశ్నించాను ఆదుర్దాగా.

వరుసగా అడిగిన నా ప్రశ్నలకు జవాబుగా వాళ్ళు ఒక నవ్వు నవ్వి "మాకు ఇదంతా మామూలే, న్యూస్ కవర్ చేసి వెంటనే మా ఛానెల్‌కి పంపించకపోతే మేము ఇక్కడికి వచ్చిన పని వ్యర్థం కదా? మా ఉద్యోగాలు అలాంటివి. ఎప్పటికప్పుడు జరిగే సంఘటనలను తాజాగా ముందుగా కవర్ చేసి పంపిస్తే మేము అంత ఫేమస్ అవుతాం. మా ప్రాణాలకు తెగించే మేము ఈ ఉద్యోగాల్లో చేరాం. రిస్క్ తీసుకోకపోతే న్యూస్ అందించలేం కదా" అన్నారు.

"మరి సైరన్లు మ్రోగుతుంటే మిస్సైళ్ళు గాలిలో దూసుకుని వస్తుంటే మీకు భయంకలగదా?" అని అడిగాను.

"మా ప్రొఫెషన్ అలాంటిది. మేము భయం గురించి మరిచిపోయాం. ప్రపంచం నలుమూలల్లో ఎక్కడ ఏమి జరిగినా వెంటనే మేం అక్కడికి చేరుకుంటాం. అక్కడ జరిగే విషయాల్ని, వార్తల్ని సేకరించి వెంటనే షూట్ చేసి, మాటల ద్వారా వీడియోల ద్వారా, మా ఛానెల్‌కి చేరవేయడమే మా పని. అందుకే మేము ఈ పనికి కమిట్ అయ్యాం. నువు పని చేసే ఆరోఫ్లోర్‌లోని ఇరవై రెండో నంబరు రూములో వుండేది ఎవరనుకున్నావు? ప్రఖ్యాతిగాంచిన బి.బి.సి న్యూస్ రిపోర్టరు ఆయన. తెలుసా? " అంటూ వారి పనిగురించి వివరించి చెప్పారు.

అపుడు అర్థమయింది నాకు. వారందరూ ఎందుకు అక్కడ వున్నారో? ఎందుకు అక్కడికి (కువైటుకు) వచ్చారో? మా హోటల్లోని రూములన్నీ ఖాళీలేకుండా ఎందుకు నిండిపోయామో?

వారిని చూసి పని పట్ల వారికున్న అంకితభావాన్ని, వారి ధైర్యాన్ని తెగువను గమనించిన నేను కూడా కాస్త ధైర్యం తెచ్చుకున్నాను. ప్రాణం కోసం అంతగా భయపడనవసరం లేదనిపించింది.

తరువాత ఆ రోజు సాయంత్రం రెండు సార్లు, ఆ రాత్రిపూట రెండుసార్లు సైరన్లు మ్రోగాయి. మేం అందరం ఆ సమయంలో క్రింద సెల్లార్‌లోనికి సురక్షిత ప్రాంతంలోనికి పరుగెడుతుంటే, జర్నలిస్టులు, రిపోర్టర్లు, వారి కెమెరాలు చేతబట్టుకుని పరిస్థితుల్ని సమీక్షించడానికి వార్తను సేకరించడానికి, ఫోటోలు, వీడియోలు తీయడానికి పదహారో ఫ్లోర్‌లోని హోటల్ పైభాగానికి పరిగెడుతున్నారు. వారికీ మాకూ ఎంత తేడా వుంది అనిపించింది.

మరుసటిరోజు డ్యూటీలో వుండగా అమెరికా సైనికులు (ఆర్మీ) కొందరు తమ బ్యాగ్స్ సర్దుకుని తమ రూములు విడిచి బయటకి వెళ్ళిపోతున్నారు. ఈ యుద్ధ సమయంలో హోటల్‌ను విడిచి ఎక్కడికి వెళుతున్నారో అని కంగారు పడిన నేను "సర్.. ఈ ప్రమాదకర పరిస్థితిలో మీరు ఎక్కడికి వెళుతున్నారు?" అని ప్రశ్నించాను.

"మేము అమెరికా సైనికులం. యుద్ధం చేయడానికి మేము ఇక్కడికి వచ్చాం. తిని హోటల్ రూములో కూర్చోడానికి కాదు. అక్కడ కువైటు ఇరాక్ బార్డర్‌లోకి మొన్న వెళ్ళిన మా ఆర్మీ యుద్ధం చేస్తోంది. మేం వెళ్ళి వారిని విశ్రాంతి కొరకు ఇక్కడికి పంపించి ఆ యుద్ధాన్ని మేము కంటిన్యూ చేస్తాం. అలా బ్యాచ్‌లుగా ఏర్పడి యుద్ధాన్ని మేము కొనసాగిస్తాం. ప్రాణంతో బ్రతికి వుంటే రెండురోజుల తరువాత విశ్రాంతి కొరకు మరలా ఇక్కడికే వస్తాం. అపుడు మళ్ళీ కలుద్దాం. నువు జాగ్రత్త. బై" అంటూ బ్యాగులు భుజాన వేసుకుని గన్‌లు చేతబట్టుకుని ఠీవిగా నడుచుకుంటూ యుద్దానికి వెళ్ళిపోయారు.

నాకు తెలియని క్రొత్త విషయాలు ఎనో వింటూ ఎంతగానో వారి సాహసాన్ని అభినందించి సేఫ్‌గా త్వరలో తిరిగి రమ్మని, చెపుతూ భారమైన హృదయంతో వారికి వీడ్కోలు పలికాను.

అలా మూడురోజులు గడిచేటప్పటికి సైరన్ల మోతలు, ఆ పరిస్థితులు, పరుగులు మాకు అలవాటు అయ్యాయి. భయం పోయింది.

అప్పటికే అమెరికా సైన్యం బలంతో ఇరాక్‌లోనికి చొచ్చుకునిపోయి బ్సా పట్టణాన్ని లోబరుచుకుని, అక్కడనుండి ఇంకా ముందుకు వెళ్ళి "టిక్రిట్" అనే పట్టణాన్ని కూడా ముట్టడి వేసింది. ఇక బాగ్దాదును జయించి అక్కడ తమ జండాను ఎగురవేయడం చాలాదగ్గరలో వుందని అమెరికా తెలియజేసింది.

ఇరాక్ వద్ద ఊహించని రీతిలో అణ్వస్త్రాలు, మిస్సైల్స్ లేవని. ఇంక ఎక్కువగా అది ప్రతిఘటించే స్థాయిలో లేదనీ కొద్దిరోజుల్లో సద్దాంను పట్టుకోవడం ఖాయం అనే వార్తలు వచ్చాయి.

కువైటు దేశానికి, అందులో నివశించే వారికీ ఏ ప్రమాదము లేదని తెలిసి పోయాక అందరూ సంతోషంగా ఊపిరి పీల్చుకున్నారు.

కానీ.. నాలుగోరోజున ఉదయం మూడుగంటల ప్రాంతంలో ఇరాక్ ప్రయోగించిన ఒక చిన్న మిస్సైల్ దారితప్పి, అమెరికా రాడార్లను సైతం తప్పించుకుని తక్కువ ఎత్తులో పయనించి వచ్చింది. "షరఖ్" ప్రాంతంలోని సముద్రతీరంలో పెద్ద శబ్దంతో పడి అక్కడ వున్న ఒక పురాతన మసీదును నాశనం చేసింది. ఆ పరిసర ప్రాంతంలో వున్న ఒక వ్యక్తికి చిన్నపాటి గాయాలు అయ్యాయని తెలిసింది.

ఆ ఉదయం మూడుగంటల సమయంలో అందరం గాఢనిద్రలో వున్నాం. మిస్సైల్ పడిన ఆ పెద్ద శబ్దానికి నాకు మెలుకువ వచ్చింది. ఉలిక్కిపడి నిద్రలేచాను. పెద్దశబ్దంతో దగ్గర ప్రాంతంలో ఏదో పడిందని నాకు బాగా అర్థమయింది. మరి దానివల్ల ఏం జరిగిందో? ఎవరికన్నా ప్రమాదం సంభవించిందో, ఎన్ని బిల్డింగులు కూలిపోయాయో అర్థంకాలేదు. వెంటనే టి.వి ఆన్ చేసి అప్ టు డేట్ చేసే ఎమర్జన్సీ వార్తలను చూసాను.. వార్తల్లో ఆ విషయం గురించి, శబ్దం గురించి ఏమీ చెప్పలేదు. ప్రక్కబెడ్ మీద్ నిద్రపోతున్న నా కొలీగ్‌ను కూడా నిద్రలేపేసి కంగారుపడుతూ. "పెద్ద శబ్దంతో ప్రక్క ప్రాంతంలో ఏదో పడినట్లు వుంద"ని చెప్పాను.

ఆ అమ్మాయి "అంతా నీ భ్రమ నిద్రలో కలగని వుంటావు" అలా ఏదైనా జరిగివుంటే టీవీలో వార్తలు ప్రకటిస్తాయి కదా - కంగారు పడకుండా పడుకో" అని అటు తిరిగి పడుకుని నిద్రపోయింది.

నేను కూడా ఆ విషయం గురించే ఆలోచిస్తూ మరలా నిద్రలోకి జారుకున్నాను.

తెల్లవారి డ్యూటీలోకి వచ్చాక మా హోటల్లోని జర్నలిస్టులు, న్యూస్ రిపోర్టర్లు నాకు ఆ విషయం చెప్పి అది నా కల కాదని, నిజమే అని నిర్ధారించారు.

ఆ మూడుగంటల ప్రాంతంలో వాళ్ళందరూ ఆ మిస్సైల్ పడిన ప్రాంతానికి వెళ్ళి, ఫోటోలు, వీడియోలు తీసుకున్నారట. ఆల్రెడీ న్యూస్‌ను కూర్చి వారి ఛానెల్స్‌కు పంపించేసారట. ఎవరికి కూడా ఏ ప్రమాదం కలగలేదని వినగానే నేను సంతోషించాను. అమెరికా అతి తక్కువ ఎత్తులో పయనించి వచ్చిన ఆ మిస్సైల్‌ను కనుగొనలేక పోయిందట. ఆ తరువాతి రోజుల్లో అపుడపుడూ అడపాదడపా మ్రోగే సైరన్లకు మేము బాగా అలవాటు పడిపోయాము.

2003 మార్చి 19 నుండి ఏప్రిల్ 9 వరకూ. దాదాపు 20 రోజుల పాటు జరిగిన ఆ యుద్ధంలో చివరికి అమెరికా చరిత్రలోనే ప్రఖ్యాతి గాంచిన "బాగ్దాదు" పట్టణాన్ని ఆక్రమించుకుని అక్కడ తమ విజయబావుటాను ఎగురవేసింది.

యుద్ధం ముగియగానే తమ స్వదేశాలకు వెళ్ళిపోయిన వారందరూ ఒక్కొక్కరు తిరిగి వచ్చి తమ విధుల్లో జాయిన్ అయ్యారు.

యుద్ధానికి భయపడకుండా కువైటులోనే వుండి, తమ విధులను నిర్వర్తించిన మాకందరికీ ప్రశంసా పత్రంతోపాటు సగం నెల జీతాన్ని బోనస్‌గా మా యాజమాన్యం ఇచ్చి మమ్మల్ని అభినందించారు.

కమల్ అపుడపుడూ కెఫిటేరియాలో కనిపించినపుడు ఆ యుద్ధ సమయంలో సైరన్లు మ్రోగినపుడు నేను వణికిపోయి భయపడిన స్థితిని గుర్తుచేస్తూ నన్ను టీజ్ చేస్తూ నవ్వుతూ వుంటాడు.

అయితే ఇరవైరోజుల్లో ఇరాక్ అమెరికా వశమయినప్పటికీ ఆ తరువాత సద్దాం హుస్సేన్‌ను పట్టుకోవడానికి అమెరికా సైన్యాలకు తొమ్మిదినెలల కాలం పట్టింది. 2003 డిసెంబరు 13 వ తేదీన తాను పుట్టిన తన స్వంత పట్టణమైన "టిక్రిట్"లోని ఒక ఇంటిలోని గోతిలో (నేలమాళిగ) తలదాచుకుని దీనంగా కాలం గడుపుతున్న "సద్దాం"ను చివరికి అమెరికా కనుక్కుని పట్టుకుంది. ఆయనను విచారించి నేరాలన్నింటినీ పరిశోధించి 2006 డిసెంబరు 30 వ తేదీన "సద్దాం"ను ఉరి తీసారు. కొన్ని ఏళ్ళుగా కువైటు ప్రజలకు కంటిమీద కునుకు లేకుండా చేసిన ఒక నియంత జీవితం అలా ముగిసిపోయింది. 'సద్దాంను' ఉరి తీసాక కువైటు ప్రజలు నిశ్చింతగా ఊపిరి పీల్చుకున్నారు

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments